

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HIGGINS, JACK; RICHARDS, JUSTIN

Țintă sigură / Jack Higgins, Justin Richards; trad.: Bogdan Popescu

București: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-441-6

I. Popescu, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, București, România

www.rao.ro

www.raobooks.com

JACK HIGGINS

CU JUSTIN RICHARDS

Sure Fire

Text copyright © Harry Patterson 2006

Publicată pentru prima dată în

limba engleză, de către HarperCollins Publishers Ltd.

Autorul revendică dreptul moral de a fi identificat

drept autor al acestei cărți

Traducere din limba engleză

BOGDAN POPESCU

© RAO International Publishing Company, 2006

pentru versiunea în limba română

februarie 2008

ISBN 978-973-103-441-6

PROLOG

În depozitul de petrol pătrunseseră doi intruși, forme întunecate ce se pierdeau în bezna nopții.

Unul din ei se mișca precum o panteră, fără zgomot și prevestind pericol, conducându-și tovarășul prin hățișul de țevi și cabluri, pasarele și scări. Celălalt bărbat șchiopăta și se deplasa cu ajutorul unui baston. Cei doi aveau o țintă precisă; de o parte și de alta se ridicau rezervoare de metal uriașe, în formă de cilindru.

– Dispozitivul de bruiat pare să funcționeze, zise în șoaptă șchiopul, după ce consultase un mic aparat prins la mână, care arăta ca un ceas obișnuit. În locul cadranului, o luminiță roșie clipea intermitent.

Colegul său aprobă. Zâmbetul acestuia era greu de observat sub vopseaua neagră de camuflaj pe care și-o întinsese pe față.

– Nu ne-am zgârcit pentru treaba asta. Haide, or să-și dea seama că e o problemă dacă zăbovim prea mult într-un singur loc.

Dispozitivul bruia conexiunea wireless dintre camerele de luat vederi din apropierea celor doi intruși și centrul de comandă al dispozitivului de pază, aflat de cealaltă parte a complexului.

Bruiajul făcea ca monitoarele paznicilor să se închidă și să pornească aiurea, aparent la întâmplare.

Cei doi bărbați se opriră. Cel cu bastonul apăsă un buton și închise dispozitivul pe care îl purta la mână.

– În zona asta nu sunt camere de luat vederi. E un unghi mort. Ar trebui să fim în siguranță un moment, două.

Celălalt dădu aprobator din cap.

– Hai să ne uităm pe hartă!

Despăturiră și întinseră pe jos o hartă detaliată a complexului. Colegul celui cu baston scoase ceva din buzunarul pantalonilor săi negri: un pachet de țigări și o brichetă.

– Cred că glumești! zise omul cu baston. John, nu poți să-ți aprinzi țigara aici.

John îi zâmbi.

– Ce, Dex, crezi că-mi dăunează grav sănătății? N-am adus lanterna cu mine – fac lumină să vedem ce-i pe hartă.

– Păi, eu am grijă de sănătatea mea. Și de-a ta. Dex scoase la iveală o lanternă micuță și o aprinse.

Acum, nu te mai ține de prostii și ascunde naibii bricheta aia!

Bricheta sclipi în lumina lanternei. O fracțiune de secundă, fasciculul de lumină dezvălui o gravură pe obiect – conturul simplu al unei inimi.

– Tu ai fost dintotdeauna cel prevăzător, observă John.

– E, și cu ce m-am ales? mormăi Dex. Singura dată când încerc să fac și eu ca tine și, na, uite ce mi se întâmplă! Își lovi ușor piciorul cu bastonul.

John nu păru să-l observe. Trasa cu degetul o rută pe hartă.

– Pare destul de ușor. Deschide din nou dispozitivul de bruiat. Hai să facem ce facem și s-o ștergem de aici!

Clădirea pe care o vizau era un bloc pătrat de beton, fără ferestre și cu o singură ușă, de metal. Deasupra ușii, un bec de veghe sclipea roșiatic, luminând un paznic în uniformă, postat la intrare. Tocul de la brâul paznicului nu lăsa nici umbră de îndoială că acesta era înarmat.

– Mai bine puneau un anunț la avizier, zise John în șoaptă. Ceva de genul: „Aici se află chestiile care merită furate“. Revin într-o clipă.

Și, zicând acestea, dispăru în noapte ca o fantomă. Câteva secunde mai târziu, un zgomot ca de piatră aruncată îl făcu pe paznic să părăsească

postul. Omul scoase pistolul din toc și se mișcă atent pe lângă zidul clădirii. Din cealaltă parte, o siluetă întunecată se ivi rapid, apropiindu-se de paznic și atacându-l din spate. Acesta nu-și dădu însă seama decât în momentul în care agresorul îi puse batista la gură.

John îl întinse pe jos pe paznicul adormit, ascunzându-l în umbra clădirii. Puse batista înmuiată în anestezic la loc, într-o punguță din plastic pe care o sigilă, și o ascunse în rucsacul pe care îl ducea în spate. Dex îngenunche anevoie lângă ușa de metal și se apucă să umble la încuietoare.

– Ia bastonul, te rog, îi ceru el, și ține lanterna nemișcată!

Dex descuie ușa, lăsând lumina roșiatică să pătrundă și în interiorul clădirii. John își ajută prietenul să se ridice și îi înapoie bastonul, apoi îi dădu o cască specială – ochelari cu infraroșu atașați la un fel de harnașament care îi făcea să stea fixați bine pe ochi.

Prin lentilele tratate se vedea remarcabil de clar: imaginea care li se dezvăluia era aceea a unei încăperi largi, în care se întretăiau țevi ce ieșeau și intrau prin pereți. În mijlocul acesteia se găsea o bancă lungă și îngustă, acoperită cu fel de fel de recipiente din sticlă, ca într-un laborator de chimie. De-a lungul unui perete, erau amplasate echipamente

electronice, care de care mai avansate – computere, centrifuge și analizoare spectroscopice. În capătul cel mai îndepărtat al sălii, se găseau câteva canistre de metal – versiuni mai mici ale rezervoarelor uriașe de petrol de afară. Acestea erau legate între ele prin conducte înguste care se uneau într-o țevă mai largă ce dispărea într-unul din pereții laterali.

– Tu pune explozibilul pe țevă, șopti John, dându-i lui Dex un dispozitiv compact. Arăta ca o banală cutie neagră, cu un mic ecran pe una din laturi. Eu iau moștra.

Dex luă dispozitivul și găsi punctul de convergență al mai multor conducte. Se puse pe treabă, prinzând dispozitivul chiar dedesubtul valvei uneia dintre conductele mai subțiri ce legau canistrele.

În tot acest timp, John cerceta cu atenție canistrele din celălalt capăt al încăperii.

Cu mare grijă, desfăcu capacul uneia dintre canistre și descoperi că recipientul era plin cu un lichid vâscos, deschis la culoare. Aruncă o privire spre masa de laborator, căutând ceva în care să pună o mostră de lichid. Zări o mulțime de eprubete, borcănase și pahare, dar toate erau din sticlă. Cercetă din priviri restul încăperii, căutând orice i-ar fi fost de folos.

Amplasată undeva sus, într-un colț al încăperii, o cameră video se roti încet înspre el. Din ea ieșea un

fir subțire, care dispărea în tavan. John rămase cu ochii ațintiți la luminița roșie care clipea deasupra camerei și la firul ce ieșea din aparat. Camera se roti până ce ajunsese fix în direcția lui.

– Avem o problemă, anunță John. Apucă primul container care-i căzu în mână și se îndreptă spre canistra desfăcută. Cred că trebuie să te grăbești.

Porniră sirenele – un țuit neașteptat, ascuțit. Dex îi făcu semn lui John că totul este în regulă și ieșiră amândoi fugind din încăpere.

– Probabil camera aceea e conectată direct la centrul de comandă, zise Dex. Fiindcă dispozitivul de bruiat nu a avut nici un efect asupra ei.

Deja auzeau zgomot de pași și strigătele paznicilor undeva în spatele lor.

Dex șchiopăta destul de tare și John se văzu nevoit să-l ajute.

– Lasă-mă, îl rugă Dex. Eu nu te fac decât să pierzi timp.

– Nu te-am lăsat eu în Afganistan, doar n-o să te las acum. Te-arunc peste gard, dacă e cazul.

Se aprinseră reflectoarele, căutându-i pe intruși.

– Doar n-o să tragă, se înfioră Dex. Nu cu tot combustibilul care ne înconjoară.

Înainte ca John să-i poată răspunde, se auzi un pocnet zgomotos undeva în spatele lor și un glonț ricoșă, din beton, chiar la picioarele lor.

– Poate cineva ar trebui să le spună și *lor* chestia asta, observă John. Haide!

În centrul de comandă domnea un haos total. Paznici în uniformă țipau care la telefon, care în stația radio. Oamenii alergau de la un monitor la altul, manevrând cu frenezie camerele video. Deodată, ușa se deschise, trântită de perete, și în centrul de control intră un bărbat. Se lăsă o liniște mormântală.

– Spune-le idiotoilor ălora să înceteze focul, zise nou-venitul.

În vorbele lui se simțea o urmă de accent irlandez. Nu vorbea tare, dar cuvintele sale fură auzite perfect în toată încăperea. Era un tip scund, foarte slab, îmbrăcat cu un pulover simplu, închis la culoare și o pereche de jeanși. Avea trăsături ascuțite, colțuroase, iar părul grizonant era tuns scurt, soldățește. Sub ochiul stâng avea o cicatrice rotundă, ciudată, din care se răspândeau linii mai deschise la culoare, șterse, astfel că părea să aibă pe chip un păianjen albicios.

– Vreau să-i prindeți pe intruși, ordonă bărbatul. Vreau să știu ce făceau aici și cine i-a trimis. Și vreau să stau de vorbă cu ei înainte să moară.

Nimeni din cei care se aflau în încăpere nu se îndoia că intrușii vor muri – odată ce omul acesta

punea mâna pe ei. Numele său era Ryan Stabb, dar toată lumea îi spunea doar Stabb. Numele era scurt și brutal, ca și cel ce îl purta.

– De ce nu merge camera aia? întrebă Stabb, indicând spre un monitor ce afișa o imagine bruiată.

Când termină de rostit fraza, ecranul reveni la normal.

– Nu știm, domnule, zise paznicul aflat la pupitrul principal de comandă. Se tot întrerup, preț de câteva secunde. Pășim asta mereu pe timp de furtună.

– Dar acum nu-i furtună, observă Stabb. Însă, cu siguranță, va fi, cu tunete și fulgere, dacă nu puneți mâna pe ei. Probabil au un dispozitiv de bruiat. De-asta se tot întrerupe semnalul de la monitoare. Se aplecă peste umărul paznicului și arătă cu degetul spre alt monitor care între timp își pierduse imaginea. Aici sunt. Poți să-i urmărești după camerele video bruiate. Așa ne dăm seama încotro au apucat-o. Ca să-i oprim.

Intrușii auziră lătratul înainte să vadă silueta întu-necată a câinelui desprinzându-se din umbră. Dulăul venea în goană spre ei, clămpănind din fălcile căscate de nerăbdare, iar colții îi sclipeau în lumina reflectoarelor.

Dex înjură, dar John se răsuci cu fața spre câine și-și ridică brațele deasupra capului. Fluieră

într-un mod ciudat, pe o tonalitate înaltă. Când își coborî mâinile, câinele se opri înaintea lor. Dulăul se propti în fața lui John, gâfâind de zor, însă fără a mai clămpăni amenințător din fălci. John se lăsă în jos, la nivelul câinelui, și întinse mâna după zgarda de piele de la gâtul animalului.

– Ce băiat bun! îl recompensă John. Am prins șmecheria asta de la un irlandez ce frecventa aceeași berărie ca și mine.

– Grăbește-te, îl îndemnă Dex.

– Gata, îl asigură John. Nu-i așa, băiete? Hai, șterge-o!

Ciufuli blana câinelui și îi făcu semn să plece în drumul lui. Câinele o tuli înapoi în bezna din care venise.

– Bun, acum, cred că înapoi pe aici.

John o porni înapoi pe alee, înaintând printre rezervoarele de petrol.

– Aproape ai ajuns, zise la microfon paznicul. Camera 11B tocmai a cedat. Se pare că se îndreaptă spre poarta de pe latura sudică. Acolo, sau la canise. Se răsuci, zâmbind, spre Stabb. Dar acesta nu-i răspunse. Văd că se mișcă destul de repede. Probabil aleargă, zise paznicul, revenind asupra monitoarelor.

– Dar trebuie să știe că porțile principale sunt păzite, comentă Stabb. Ce naiba o fi în capul lor?